

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **P. C. D.**, narozen X,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
t. č. Vazební věznice Bělušice, Bělušice 66, 43401 Bělušice,
zastoupen advokátem Mgr. Vratislavem Polkou,
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem náměstí Nad Štolou 3, 17034 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 1. 2024, č. j. OAM-3542-56/ZR-2021,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 1. 2024, č. j. OAM-3542-56/ZR-2021, jímž bylo výrokem I. podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušeno žalobci povolení k trvalému pobytu, neboť žalobce byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, a výrokem II. podle § 87l odst. 3 zákona o pobytu Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

cizinců byla žalobci stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 30 dnů od právní moci rozhodnutí, případně 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.

2. Současně žádal, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

3. Žalobce v podané žalobě vyjádřil své přesvědčení, že žalovaný porušil zásadním způsobem své povinnosti a napadené rozhodnutí odporuje požadavkům na odůvodnění správních rozhodnutí zakotveným v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména s § 89 odst. 2 správního řádu. Podle názoru žalobce správní orgán rovněž v rozporu s § 3 správního řádu nedostatečně zjistil skutkový stav věci. Postup žalovaného byl dále v rozporu s § 2 odst. 3 a 4 správního řádu a s § 174a zákona o pobytu cizinců.
4. Žalobce namítal, že se žalovaný dopustil nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, když v rozporu s § 3 správního řádu nedostatečně posoudil otázku přiměřenosti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce ve vztahu k jeho soukromému a rodinnému životu. Trval na tom, že správní orgán neučinil žádné relevantní zjištění dopadů správního rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu do života žalobce. Tyto informace měl žalovaný zjišťovat i bez návrhu, neboť se jedná o řízení vedené z moci úřední ve smyslu § 50 odst. 3 správního řádu. Správní orgán dle žalobce nepřihlédl ke skutečnostem svědčícím v jeho prospěch, přestože mu byly rozhodné skutečnosti doloženy žalobcem i jeho právním zástupcem v doplnění odvolání.
5. Žalobce trval na tom, že na území České republiky je zcela integrován, žije zde již značnou část svého života, má zde celou rodinu, manželku se třemi nezletilými a čtyřmi zletilými dětmi. Čtyři jeho děti mají občanství České republiky a ostatní členové domácnosti povolení k trvalému pobytu. Před nastoupením výkonu trestu žalobce žil společně s rodinou a vypomáhal manželce při podnikání a v péči o nezletilé potomky. Zdůraznil, že na území domovského státu již nemá žádné vazby. Žalobce trval na tom, že žalovaný neučinil veškeré nezbytné kroky ke zjištění podstatných okolností pro posouzení možných dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Zejména nekontaktoval samotného žalobce, což nenapravil ani odvolací orgán, ačkoliv na toto pochybení bylo v odvolání upozorňováno. Současně poukázal na skutečnost, že nebyla v předmětném řízení vyslechnuta ani manželka žalobce ani jeho dospělé děti. Dle žalobce tedy žalobou napadené rozhodnutí nebylo v souladu s čl. 8 Úmluvy o ochraně základních práv a lidských svobod či s čl. 3 Úmluvy o právech dítěte.
6. Žalobce namítal nesoulad mezi § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, kterým je odůvodněno napadené rozhodnutí, a čl. 27 odstavce 2 směrnice č. 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „pobyťová směrnice“), dle něhož opatření přijatá z důvodu veřejného pořádku, nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Trval na tom, že předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečné závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou, nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou dle žalobce přípustná. Žalobce v tomto směru poukázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/20, z něhož vyplývá, že při rozhodování o zrušení povolení k trvalému pobytu z důvodu Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu, i při jeho následném soudním přezkumu, je třeba v souladu s čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice zvážit existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého základního zájmu společnosti a nelze vycházet pouze ze skutečnosti, že jednotlivec byl v minulosti odsouzen pro spáchaný trestný čin, ale je dále třeba vzít v úvahu další aspekty, a to zejména zákonem stanovený a uložený trest, míru zapojení do trestné činnosti, rozsah škody a tendenci jednotlivce k opakování trestné činnosti. Unijní právo tak brání omezení práva pobytu založenému na důvodech obecné prevence, o kterém je rozhodnuto s cílem odradit ostatní cizince, obzvláště bylo-li takové opatření přijato automaticky v důsledku odsouzení pro trestný čin, aniž by bylo přihlédnuto k osobnímu chování pachatele trestného činu, nebo nebezpečí, které představuje pro veřejný pořádek. V interpretaci závěrů Ústavního soudu pak žalobce odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-47, a ze dne 21. 10. 2022, č. j. 5 Azs 137/2022-46, a tam vymezená hlediska, že: *„Kriminální minulost cizince jistě může být základem úvahy o tom, zda i do budoucna představuje důvodné nebezpečí, že by mohl opět závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Při posuzování tohoto rizika je však kromě závažnosti a povahy spáchaných trestných činů třeba zkoumat i další aspekty předmětného případu, jako je např. předcházející bezúhonnost či naopak opakování trestné činnosti, chování cizince ve vazbě či ve výkonu trestu a po propuštění, případně motiv, který jej ke spáchání trestného činu vedl, jeho postoj k dosavadní trestní činnosti atd.“* Žalobce zdůraznil, že až do odsouzení byl bezúhonný a po dobu předchozího pobytu trvajícího 30 let se na území České republiky nedopustil ničeho nezákonného. V jeho případě se jednalo o excés z jinak řádného života a není zde založena důvodná obava z toho, že bude nadále po svém propuštění ve věku blízkém 70 let nebezpečím pro veřejný pořádek. Žalobce trval na tom, že žalovaný odkazoval pouze na předchozí odsouzení a požadavky kladenými čl. 27 pobytové směrnice se nezabýval, okolnostmi chování žalobce ve výkonu trestu se nezabýval a předchozí bezúhonnost bagatelizoval.

7. Žalobce dále namítal, že žalovaný v řízení zcela nedostatečně a v rozporu s § 3 správního řádu posoudil otázku přiměřenosti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce ve vztahu k jeho soukromému životu, tedy neprovedl úvahy o tom, jaká je intenzita integrace žalobce do společnosti v České republice. Současně žalovaný nezkoumal reálné možnosti kontaktu žalobce s rodinou a pominul zájmy nezletilých dětí. Žalobce poukazoval na skutečnost, že s ohledem na jeho věk a charakter uloženého trestu se na území České republiky bude moci vrátit až po deseti letech, což se v jeho případě rovná vyhoštění. Zdůraznil, že nebude moci na území pobývat na základě jiného pobytového oprávnění, protože po zrušení trvalého pobytu nebude moci žádat z území České republiky o jiný druh pobytu. S poukazem na § 56 odst. 2 zákona o pobytu cizinců lze mít důvodně za to, že se mu až do zahlázení odsouzení nepodaří získat vízum k pobytu nad 90 dní.
8. Žalobce připustil, že si následky a problémy ve spojení se svým odsouzením sám zavinil, na druhou stranu pak zrekapituloval a zdůraznil své vazby na území České republiky. Dále uvedl, že v zemi původu již nikoho nemá a neměl by se kam vrátit. Dále uvedl, že do země původu by jej nemohla následovat rodina, která je usazená v České republice a která zde má i zdroj svých příjmů. Žalobce trval na tom, že zrušením trvalého pobytu dojde k jeho trvalému či dlouholetému odloučení od rodiny, bez možnosti návratu k ní. Žalobce trval na tom, že žalovaný otázku posouzení nejlepšího zájmu nezletilých dětí posoudil zcela nedostatečně a bez zjištění skutečného stavu. Zdůraznil, že odůvodnění rozhodnutí mělo zrcadlit úvahy a hlediska, které byly brány do úvahy a týkaly se nejlepšího zájmu dítěte, zejména kolize mezi jednotlivými zájmy dítěte a mezi zájmy dítěte a jiných subjektů. Zdůraznil, že jakékoli oddělení dítěte od rodičů je třeba považovat za krajní řešení, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

odůvodnitelné pouze zájmy dítě. Současně uvedl, že i dítě oddělené od rodičů má právo na udržování osobního vztahu prostřednictvím přímého kontaktu. Žalovaný dle názoru žalobce posoudil zájmy nezletilých dětí toliko paušálně a zcela subjektivně, bez toho, aby znal skutečný vztah dětí ke svému otci, navíc za situace, kdy je dle žalobce zjevné, že nebude moci zachovávat osobní a pravidelný styk se svými dětmi. Jednání žalovaného bylo dle žalobce v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně základních práv a lidských svobod, Úmluvou o právech dítěte a § 174a zákona o pobytu cizinců.

Vyjádření žalovaného k podané žalobě

9. Žalovaný ve svém vyjádření zdůraznil, že poměřoval na jedné straně veřejný zájem, závažnost spáchaného trestného činu a formu a výši trestu na jedné straně a soukromý a rodinný život žalobce na straně druhé. Uvedl, že rozhodně není ve veřejném zájmu, aby na území České republiky pobýval cizinec s povolením k trvalému pobytu, který byl pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za obchod s drogami. Dále poukázal na společenskou nebezpečnost drogové trestné činnosti a užívání drog pro společnost.
10. Dále žalovaný uvedl, že se dopodrobna zabýval dopadem žalobou napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce. Dle žalovaného dlouhodobý trest odnětí svobody, který v současné době žalobce vykonává, bude mít na jeho rodinný a soukromý život zásadnější dopad než rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu.
11. Žalovaný trval na tom, že v daném případě byly naplněny podmínky pro zrušení trvalého pobytu dle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Zdůraznil, že se zabýval nejen obecnou nebezpečností drogové kriminality, ale zohlednil i způsob narušení veřejného pořádku žalobcem, závažností jeho protiprávního jednání. Uvedl, že skutečnost, že se žalobce dopustil takto závažné trestné činnosti nenasvědčuje o jeho řádné integraci do společnosti. Žalovaný poukázal mimo jiné na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 10 Azs 312/2016-59, kde je konstatováno, že čím vyšší je intenzita porušení veřejného pořádku, tím větší mohou být dopady rozhodnutí o zrušení pobytu do soukromého a rodinného života cizince. Současně žalovaný odkázal i na judikaturu Soudního dvora EU ze dne 23. 11. 2010, C-145/09.
12. Žalovaný zdůraznil, že zrušení trvalého pobytu žalobci nelze považovat za generální prevenci, neboť je založeno na skutečnosti, že sám žalobce páchal zvláště závažnou drogovou trestnou činnost. Je tedy odůvodněno konkrétním jednáním a chováním žalobce.
13. K otázce přiměřenosti rozhodnutí žalovaný uvedl, že pokud se poměří rodinné vazby žalobce na území České republiky a okolnosti, které jsou důvodem řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu, je dle žalovaného rozhodnutí přiměřené, a to i s přihlédnutím k tomu, že žalobci nebyl znemožněn další pobyt na území České republiky. Žalovaný poukázal rovněž na skutečnost, že žalobce s pácháním trestné činnosti započal po narození svých dětí, na rodině mu nezáleželo, a musel si být vědom, že jej za uvedenou činnost může postihnout dlouholetý trest odnětí svobody a zrušení povolení k trvalému pobytu.
14. Dále žalovaný trval na tom, že žalobou napadené rozhodnutí není v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně základních práv a lidských svobod, neboť důvody, proč bylo řízení vedeno, jsou podřaditelné pod výčet důvodů uvedených v tomto článku, které umožňují zásah do soukromého a rodinného života žalobce. V tomto směru odkázal žalovaný na nález Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97. K námitce porušení čl. 3 Úmluvy o právech dítěte žalovaný uvedl, že samotná úmluva připouští oddělení dítěte od rodičů,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

pokud mu zůstane právo na udržování pravidelných osobních kontaktů. Rovněž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2019, sp. zn. 10 Azs 262/2019, kde je mimo jiné uvedeno, že nejlepší zájem dítěte není tzv. trumfovou kartou, která v řízení přebije vše ostatní. V obdobném smyslu poukázal i na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Azs 230/2021.

15. V závěru svého vyjádření žalovaný uvedl, že dle jeho názoru v rámci řízení postupoval v souladu se zásadami správního řádu, v souladu s veřejným pořádkem, šetřil práva dotčených osob nabytých v dobré víře a zjistil stav, o němž nebyly důvodné pochybnosti. Současně uvedl, že dle jeho názoru napadené rozhodnutí obsahuje veškeré náležitosti uvedené v § 68 odst. 3 správního řádu.

Posouzení věci soudem

16. O žalobě soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), rozhodl bez jednání, neboť žalovaný vyjádřil s takovým projednáním věci výslovný souhlas a žalobce se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.
17. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty od doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
18. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, kterým bylo žalobci, jako cizinci se státní příslušností Vietnam, zrušeno jeho povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, a kterým byl žalobci současně udělen výjezdní příkaz. Popsané rozhodnutí, doručené zástupci žalobce dne 12. 1. 2024, bylo výsledkem správního řízení žalovaného, zahájeného oznámením o zahájení správního řízení, které bylo žalobci doručeno dne 3. 12. 2021, a to pro jeho odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. V průběhu správního řízení byl žalobce seznámen s podklady pro rozhodnutí a vyslechnut. Při výslechu pak žalobce potvrdil svůj vztah k manželce a ke svým šesti dětem, z nichž pouze nejstarší dcera se narodila ve Vietnamu a zbylé děti již v České republice, přičemž dvě nejmladší z nich pobývaly s žalobcem a jeho manželkou v rodinném domě ve vlastnictví žalobce v České republice. Žalobce pečoval s manželkou o děti ve společné domácnosti a finančně vypomáhal zbylým dětem, bydlícím a studujícím v Praze. Dále uvedl, že má ještě jednoho syna s ženou, jejíž jméno si nepamatuje, a tento syn se jmenuje Jakub Hamí. V průběhu správního řízení bylo provedeno místní šetření v domácnosti manželky žalobce a byl s ní veden pohovor odborem sociálních věcí Magistrátu města Děčín. K dětem a manželce žalobce žalovaný jejich lustrací zjistil, že jeho manželka T. T. M. H., nar. X, je státní příslušnicí Vietnamu s trvalým pobytem v ČR; syn P. C. T., nar. X, je státním příslušníkem Vietnamu. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

s trvalým povolením k pobytu v ČR; dcera P. K. C., nar. X, je státní příslušnicí Vietnamu s trvalým povolením k pobytu v ČR; dcera P. P. B., nar. X, je státní příslušnicí České republiky; syn P. C. T., nar. X, je státním příslušníkem České republiky; dcera P. T. D. L., nar. X, je státní příslušnicí Vietnamu s trvalým povolením k pobytu v ČR; dcera P. T. M. H., nar. X, je státní příslušnicí České republiky; a syn J. H., nar. X, je státním příslušníkem České republiky.

19. Podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.
20. Kritéria, podle nichž správní orgány posuzují přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života držitele pobytového povolení, demonstrativně stanoví ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle kterého při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
21. Pobytová směrnice podle čl. 1 stanoví (a) podmínky výkonu práva volného pohybu a pobytu na území členských států občany Unie a jejich rodinnými příslušníky; (b) právo trvalého pobytu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků na území členských států; (c) omezení práv uvedených v písmenech a) a b) z důvodu veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví. Dle čl. 2 bodu 1. pobytové směrnice se pro účely této směrnice rozumí "občanem Unie" osoba, která je státním příslušníkem některého členského státu; dle bodu 2. písm. c) citovaného článku jsou pak „rodinným příslušníkem“ též potomci v přímé linii, kteří jsou mladší 21 let nebo jsou vyživovanými osobami. S ohledem na uvedené pak soud uzavřel, že v řešené věci je na místě aplikovat též právě pobytovou směrnici s ohledem na to, že rodinnými příslušníky žalobce jsou též jím vyživovaní potomci v přímé linii, občané Unie.
22. Podle čl. 27 odst. 1 pobytové směrnice s výhradou této kapitoly smějí členské státy omezit svobodu pohybu a pobytu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků bez ohledu na státní příslušnost z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví. Tyto důvody nesmějí být uplatňovány k hospodářským účelům. Podle čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice, opatření přijatá z důvodu veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.
23. Nejvyšší správní soud se ke způsobu aplikace pobytové směrnice v obdobné věci v rozsudku ze dne 30. 1. 2020, č. j. 4 Azs 339/2019–27, vyjádřil tak, že: „rozpor mezi jazykovým zněním § 87l odst. 1 písm. e) z. o. p. a čl. 27 odst. 1 a 2 pobytové směrnice je možné překlénout za pomoci

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

institutu nepřímého účinku směrnice. Ten lze popsat jako určitou modifikaci ustanovení vnitrostátního práva, která vyhovuje obsahovým požadavkům práva unijního, byť samotná norma vnitrostátního práva nepozbývá platnosti a nadále je zdrojem práv a povinností pro její adresáty (srov. kupř. rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 4. 7. 2006, Adeneler a další, ve věci C-212/04). Správní orgán tak může kromě § 87l odst. 1 písm. e) z. o. p. aplikovat také znění obsahově nejbližšího písmena a) téhož ustanovení zahrnující podmínku ohrožení bezpečnosti státu nebo závažného narušení veřejného pořádku, která umožňuje její výklad ve světle čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice, včetně hodnocení osobního chování dotyčné osoby.“ Uvedený způsob aplikace pobytové směrnice na vnitrostátní úpravu v zákoně o pobytu cizinců pak posoudil též Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/20, kterým citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu zrušil, když uvedl, že: „mu nepřísluší hodnotit soulad národních předpisů se sekundárním unijním právem. Způsob aplikace unijního práva jako bezprostředně použitelného práva (jakožto i případná „neaplikace“ národních předpisů, které jsou s unijní úpravou v rozporu) je v kompetenci obecných soudů, které mají v případě pochybností možnost, případně i povinnost obrátit se na Soudní dvůr EU s předběžnou otázkou podle čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie [viz bod 48 nálezu sp. zn. Pl. ÚS 56/05 ze dne 27. 3. 2008 (N 60/48 SbNU 873; 257/2008 Sb.)]. V nyní projednávané věci tedy je v kompetenci správních soudů posoudit, zda je třeba aplikovat § 87l odst. 1 písm. e) z. o. p. prostřednictvím institutu nepřímého účinku pobytové směrnice, nebo zda je třeba uvedené ustanovení neaplikovat pro přímý rozpor se Směrnicí.“ V citovaném nálezu tak Ústavní soud připustil určité napětí mezi požadavky vyplývajícími z čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice a dikcí ustanovení § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, neboť namísto požadavku na individualizaci posouzení okolností spáchání trestného činu a pravděpodobnosti opakování deliktního jednání (viz čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice), předpokládá § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců automatickou spojitost mezi odsouzením za trestný čin a zrušením pobytového oprávnění. Podstatné však je, že Ústavní soud nepopřel možnost překlenout tento deficit vnitrostátní úpravy cestou aplikace nepřímého účinku předmětného článku pobytové směrnice, jak se o to pokusil Nejvyšší správní soud (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2020, č. j. 4 Azs 339/2019–27). Důvodem pro zrušení popsaného rozsudku Nejvyššího správního soudu nebyla tak snaha soudu vyložit § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců eurokonformním způsobem, ale naopak zjištění, že tento deklarovaný postup nebyl reálně naplněn (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2021, č. j. 3 Azs 6/2019–42).

24. V intencích citovaných závěrů nálezu Ústavního soudu a s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 23. 4. 2021, č. j. 3 Azs 6/2019–42), soud nejprve uvádí, že norma obsažená v § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění neodpovídá znění čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice. Tento deficit zákonné úpravy pak lze dle názoru soudu v souladu s citovanými rozhodnutími Nejvyššího správního soudu překlenout právě cestou aplikace nepřímého účinku čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice.
25. Ústavní soud se ke vztahu § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců a čl. 27 směrnice vyjádřil konkrétně v již citovaném nálezu sp. zn. I. ÚS 945/20 ze dne 16. 12. 2020, a to tak, že konstatoval porušení práva cizince na soudní ochranu a poté, co vyložil požadavky čl. 27 pobytové směrnice, když správním soudům vytknul, že dostatečně a eurokonformním způsobem svoje rozhodnutí neodůvodnily. Podle Ústavního soudu „z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů ani správních soudů žádným způsobem nevyplývá, na základě jakých skutečností právě stěžovatelova osobní chování představuje reálné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého základního zájmu společnosti ve výše vyloženém smyslu.“ (viz bod Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

45 nálezu). Ústavní soud shrnul, že „správní orgány ani správní soudy v napadených rozhodnutích nezmiňují kromě jednání představujícího skutkovou podstatu trestného činu, za který by stěžovatel odsouzen, žádné konkrétní okolnosti jeho osobního jednání, dokazující, že právě stěžovatelovo osobní chování představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého základního zájmu společnosti. Nepřímý účinek směrnice tedy uplatněn nebyl a správní orgány i správní soudy porušily zákaz automatické spojitosti mezi odsouzením pro trestný čin a zrušením povolení k trvalému pobytu – jinak řečeno, správní orgány a správní soudy neposuzovaly osobní jednání stěžovatele, jak to požaduje čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice. Z výše shrnutých požadavků unijního práva a judikatury Soudního dvora EU vyplývá, že zkoumání existence skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti přísluší vnitrostátním orgánům v každém jednotlivém případě, což nemůže nahradit národní zákonodárce obecnou identifikací důvodu pro omezující opatření, jak to učinil český zákonodárce v § 87l odst. 1 písm. e) z. o. p. (pravomocné odsouzení jednotlivce za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce nepřevyšující 3 roky). Správní orgány a správní soudy však z takové obecné identifikace v případě stěžovatele vycházely a automaticky zrušily povolení k trvalému pobytu, aniž by dostatečně zkoumaly další okolnosti.“ (srov. bod 51 nálezu). Ústavní soud přitom vyložil, že je nutno rozlišovat mezi posuzováním důvodu ke zrušení povolení k trvalému pobytu a hodnocením přiměřenosti takového opatření. Konstatoval, že „v rámci prvního je podle čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice třeba posoudit, zda osobní chování dotyčného jednotlivce představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. To mimo jiné znamená, že vnitrostátní orgány (resp. soudy) musí kromě existence předchozího odsouzení vzít v úvahu další okolnosti jako například uložený trest, míru zapojení jednotlivce do trestné činnosti, rozsah způsobené škody, četnost trestných činů, tendenci k opakování trestné činnosti či chování stěžovatele v době po odsouzení (viz bod 39). Teprve v rámci posouzení proporcionality opatření je pak třeba hodnotit, zda je potenciální zrušení povolení k trvalému pobytu v souladu se zásadou přiměřenosti, a to zejména s ohledem na skutečnosti, jako je délka pobytu dotyčné osoby na daném území, věk, zdravotní stav, rodinné a ekonomické poměry, společenská a kulturní integrace v hostitelském členském státě, intenzita vazeb na zemi původu atd. V tomto kroku je pak možné zhodnotit i stupeň závažnosti protiprávního jednání, tj. hodnotit obecnou a typovou společenskou nebezpečnost spáchaného zločinu tak, jak správní orgány učinily ve vztahu k zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy; zároveň je v tomto kroku možné vzít v úvahu zdravotní stav dotčené osoby, jak to učinily správní orgány.“

26. Soud poznamenává, že předchozí meritorní rozhodnutí žalovaného v předmětné věci soud rozsudkem ze dne 26. 7. 2023, č. j. 16 A 19/2023-37, zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, a to z důvodu, že v rozhodnutí žalovaného sice byly zmíněny konkrétní skutkové okolnosti trestného činu, za který byl žalobce odsouzen, ale nebyly hodnoceny ve vztahu k žalobci takovým způsobem, aby ukazovaly na skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého základního zájmu společnosti. Nepřímý účinek čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice, jak již bylo uvedeno shora, nebyl řádně uplatněn a žalovaným byl porušen zákaz generální prevence, neboť automaticky vycházel pouze z odsouzení žalobce za shora uvedený trestný čin. Proto soud shledal v předchozím rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů pro rozhodnutí.
27. Po vrácení věci žalovanému soudem žalovaný v předmětném řízení vydal žalobou napadené rozhodnutí a v něm se již s posouzením skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého základního zájmu společnosti dostatečně vypořádal. Nejen že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí podrobně popsal jednání, kterého se měl dle trestního rozsudku žalobce dopustit, ale ve vztahu k závažnosti jednání žalobce odkázal na obsah Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

odůvodnění rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 9. 2021, č. j. 15 To 61/2021-1818, kde bylo zdůrazněno, že žalobce se podílel na výrobě celkem nejméně 8 877,23 g pervitinu, což podstatným způsobem převyšuje hranici velkého rozsahu dle § 283 odst. 3 písm. c) trestního zákoníku. Vrchní soud rovněž konstatoval, že role žalobce jako vaříče nebyla nepodstatná, neboť bez jeho činnosti by vůbec k výrobě drogy nedošlo. Jako okolnost zvyšující nebezpečí jednání žalobce byla shledáno to, že nemalá část vyrobeného pervitinu již konzumentům byla distribuována. Rovněž byla jako zásadní akcentována skutečnost, že žalobce byl schopen vyrobit velmi kvalitní pervitin, kdy obsažnost účinné látky činila přes 83 %. Žalovaný rovněž na straně 7 žalobou napadeného rozhodnutí poukázal na skutečnost, že žalobce se vaření drog dopouštěl opakovaně. Zdůraznil, že se nerozhodoval pouze na základě samotného odsouzení žalobce, ale přihlédl rovněž ke skutečnosti, že šlo o úmyslný trestný čin, přihlédl k opakovanosti jednání žalobce, délce doby, po kterou ji vykonával, a míře zapojení žalobce do trestného jednání. Poukázal rovněž na závěr Nejvyššího správního soudu obsažený v rozsudku ze dne 23. 3. 2017, č. j. 2 Azs 50/2017-45, ze kterého vyplývá, že výroba drogy pervitin je narušení veřejného pořádku závažným způsobem.

28. Z výše uvedeného dle soudu vyplývá, že žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí na rozdíl od předchozího zrušeného rozhodnutí zabýval dostatečně otázkou míry zapojení žalobce do trestné činnosti, závažností trestného činu ve vztahu k množství vyrobené drogy a četností jednání, kterými se žalobce trestné činnosti dopustil. S ohledem na rozsah žalobcova trestního jednání soud konstatuje, že z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že se v jeho případě nejednalo o exces z jinak bezúhonného života, ale o dlouhodobý způsob opatrování značných finančních prostředků nelegální činností. S ohledem na výše uvedené tedy dle soudu žalovaný naplnil v žalobou napadeném rozhodnutí požadavek čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice a s přihlédnutím k uvedeným skutečnostem a typové obecné nebezpečnosti drogové kriminality dle soudu žalovaný oprávněně v souladu se zákonem dospěl k závěru, že osobní chování žalobce představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení jednoho ze základních zájmů společnosti na ochraně před nelegálním šířením a distribucí drog. Námitku týkající se nesouladu žalobou napadeného rozhodnutí s čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice tedy soud vyhodnotil jako nedůvodnou.
29. K námitce žalobce, že si správní orgán neopatřil relevantní informace pro posouzení dopadů žalobou napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce soud konstatuje, že si žalovaný opakovaně vyžádal provedení pobytových kontrol v místě bydliště žalobce, na základě kterých bylo zjištěno, že na adrese jeho trvalého pobytu žije jeho manželka a dvě nezletilé děti P. C. T., narX, a P. K. C., nar X. Rovněž bylo v rodině žalobce provedeno šetření Magistrátem města Děčín, Odborem sociálních věcí (manželka žalobce se dne 25. 9. 2023 dostavila na pohovor na magistrát a dne 2. 10. 2023 bylo provedeno odborem sociálních věcí a zdravotnictvím provedeno šetření přímo v místě bydliště manželky a nezletilých dětí žalobce). Z uvedených šetření vyplynulo, že nezletilé děti žalobce nejsou závislé na péči žalobce, neboť jsou v péči jeho manželky, která v době výkonu dlouhodobého trestu odnětí svobody žalobce zvládá péči o nejmladší nezletilé děti, a to jak z hlediska osobní péče, tak i z hlediska finanční stránky. K tvrzení žalobce, že nebyl vůbec kontaktován ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu soud poukazuje na skutečnost, že z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce byl v předmětné věci vyslechnut a o jeho výsledku byl pořízen protokol ze dne 27. 4. 2022, č. j. OAM-3542-21/ZR-2021. Skutečnost, že v dané věci nebyly vyslechnuty zletilé děti žalobce a jeho manželka, dle soudu nemůže mít žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť správní orgán nijak nezpochybňoval úzkost

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vazeb žalobce a jeho rodiny, pouze dospěl k závěru, že zájem na ochraně společnosti převáží nad zájmem na ochraně rodinných vazeb žalobce.

30. Žalobce namítal, že se žalovaný nezabýval otázkou integrace žalobce do společnosti v České republice. Z obsahu správního rozhodnutí dle soudu vyplývá, že žalovaný nedostatek integrace žalobce do běžné společnosti v České republice spatřoval ve skutečnosti, že se žalobce dopouštěl závažné trestné činnosti v rámci vietnamské komunity. Ani tuto námitku tedy neshledal soud jako důvodnou.
31. Vzhledem k výše uvedenému dospěl soud k závěru, že žalovaný si před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí opatřil dostatečné podklady pro posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Tuto námitku tedy soud rovněž vyhodnotil jako nedůvodnou. Pro úplnost soud podotýká, že žalobce zmiňuje doplnění podkladů v rámci odvolacího řízení, ovšem předmětné řízení je dle zákona pouze jednoinstanční. Zmínky o odvolacím řízení tedy považuje soud za zjevné chyby při vyhotovení žaloby právním zástupcem, a proto k nim nepřihlížel.
32. K námitkám žalobce vztahujícím se k nedostatečnému posouzení přiměřenosti žalobou napadeného rozhodnutí ve vztahu k zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce soud uvádí následující. Při posouzení přiměřenosti rozhodnutí je vždy nutné poměřovat poměry cizince a důvod pro který došlo ke zrušení pobytového oprávnění, v předmětném případě tedy odsouzení za závažnou drogovou trestnou činnost. V tomto směru žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí dle soudu popsal rodinné poměry žalobce na území České republiky, přičemž nijak nebagatelizoval rodinné vztahy žalobce k jeho manželce a jeho dětem, z nichž některé jsou i občany České republiky. Současně však žalovaný v souladu s vnitrostátní judikaturou i judikaturou Soudního dvora EU, kterou bohatě citoval, zhodnotil obecnou a typovou nebezpečnost zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami, včetně individuálního zapojení žalobce do trestné činnosti. Žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí výslovně zabýval i otázkou nejlepšího zájmu dětí žalobce, ovšem vzhledem ke skutečnosti, že vztah mezi žalobcem a jeho dětmi je zasažen již jejich odloučením v důsledku výkonu trestu odnětí svobody žalobce, dospěl žalovaný k odůvodněnému závěru, že ani nejlepší zájem dětí žalobce nemůže převážet nad zájmem na ochranu společnosti před negativními důsledky závažné trestné činnosti spáchané žalobcem. Tyto své závěry opět žalovaný podpořil jak zjištěnými rozhodnými skutkovými okolnostmi, tak i bohatě citovanou judikaturou.
33. K souladnosti posouzení přiměřenosti rozhodnutí ve vztahu k čl. 8 Úmluvy o ochraně základních práv a lidských svobod odkazuje soud stejně jako žalovaný na závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 Azs 65/2017-31, kde je uvedeno: *„Skutečnost, že stěžovatel nebude moci pokračovat v trvalém soužití s manželkou a dítětem na území ČR, nepochybně znamená zásah do práva stěžovatele na soukromý a rodinný život. Zároveň je však třeba zdůraznit, že ani v takovém případě tímto nejsou stěžovatel a jeho rodinní příslušníci zcela zbaveni možnosti realizovat společný rodinný život. Ani čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94). V této souvislosti bere Evropský soud pro lidská práva v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu* Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, respektive soukromý život na jeho území. Z tvrzení stěžovatele v nyní řešené věci nelze dovodit, že by byla realizace jeho rodinného života, a to všech členů jeho rodiny, v zemi původu (Makedonská republika) vyloučena, jakkoli by to jistě pro ně znamenalo zcela zásadní životní změnu. Stejně tak je možná realizace rodinného života „na dálku“, zejména prostřednictvím pravidelných návštěv manželky a dětí stěžovatele u něho v Makedonii, jakkoli i to by jistě znamenalo podstatný a v řadě ohledů neblahý zásah do jejich rodinných poměrů. Pokud by stěžovatel získal v budoucnu jiný, nižší stupeň oprávnění ke vstupu či k pobytu na území ČR (to by jistě přes jeho závažnou kriminální minulost nebylo zcela vyloučeno právě s ohledem na jeho rodinné vazby na území ČR), mohl by v určité míře být se svou rodinou i zde.“ Uvedené závěry bylo možné s ohledem na závažnost trestné činnosti, které se žalobce dopustil, plně aplikovat i na jeho případ. Přestože žalobce na území České republiky pobýval již dlouhou dobu, měl zde rodinná pouta a byl již poměrně pokročilého věku, nelze považovat s ohledem na závažnost trestné činnosti, které se dopustil, za nepřiměřené zrušení povolení k trvalému pobytu na území České republiky, které je nejvyšší pobytovým statutem pro cizince. Nad rámec odůvodnění obsaženého v žalobou napadeném rozhodnutí soud pouze poznamenává, že pokud chtěl žalobce zpřetrhat svá pouta k zemi původu mohl s ohledem na délku legálního pobytu v České republice usilovat o získání občanství.

34. K námitkám týkajícím se posouzení nejlepšího zájmu dítěte soud podotýká, že ohledy na nejlepší zájmy dětí není možné pouze jednostranně vymáhat ze strany státních orgánů, ale měl je brát v úvahu i žalobce při svém jednání jako osoba, která je dětem nejbližší. Žalobce se závažné drogové trestné činnosti dopustil v době, kdy měl v osobní péči dvě nezletilé děti a své další děti podporoval při studiu. Namísto řádného života se žalobce dobrovolně rozhodl páchat trestnou činnost a upřednostnil vysoké finanční zisky z trestné činnosti před zájmy své rodiny. Žalobci muselo být jasné, že v případě jeho odhalení může dojít kromě odsouzení k trestu odnětí svobody rovněž ke zrušení jeho pobytového oprávnění.
35. Ve vztahu k posouzení nejlepšího zájmu dítěte soud poukazuje na závěry Nejvyššího správního soudu obsažené v rozsudku ze dne 20. 12. 2022 č. j. 4 Azs 269/2022-25, kde je mimo jiné uvedeno: „Ke stěžovatelem opakovaně zmiňované Úmluvě o právech dítěte Nejvyšší správní soud uvádí, že zájem nezletilého dítěte nemůže být vnímán absolutně. Tato úmluva v čl. 9 odst. 3 připouští oddělení dítěte od rodičů. Děti mají právo na pravidelný kontakt s oběma rodiči (čl. 10 odst. 2 této úmluvy), což však neznamená, že oba rodiče musí žít spolu se svým dítětem v jednom státě. Jak již přilehavě konstatoval žalovaný, zrušením povolení k trvalému pobytu nejsou porušena stěžovatelem zmíněná ustanovení Úmluvy o právech dítěte. Krajský soud pak přilehavě konstatoval, že zásada nejlepšího zájmu dítěte není, slovy ESLP, „trumfovou kartou“, která přebije jakékoliv pravidlo, s nímž je tento zájem v konfliktu. Zdejší soud též vyslovil, že hledisko nejlepšího zájmu dítěte přenáší ESLP také do oblasti posuzování zásahu smluvních stran EÚLP do rodinného života cizinců ve smyslu čl. 8 této úmluvy, jež se dotýkají (především nezletilých) dětí, a přisuzuje mu v nedávné judikatuře zásadní význam. Nikoli však v tom smyslu, že by muselo vždy a za všech okolností převládnout nad konkurujícím veřejným zájmem, ale především z hlediska procesního, kdy je třeba posuzovat, zda příslušné správní orgány a soudy skutečně věnovaly dostatečnou pozornost hledání spravedlivé rovnováhy mezi nejlepším zájmem dítěte (který jsou také povinny v konkrétní věci definovat) a případným konkurujícím veřejným zájmem a zda tuto úvahu ve vydaných rozhodnutích dostatečně a přezkoumatelně vyjádřily. Při poměřování dopadů správních rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince „je třeba v případě, že se toto rozhodnutí dotýká nezletilých dětí, v souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k výkladu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod zohledňovat nejlepší zájem dítěte, a tedy se pečlivě zabývat situací těchto nezletilých dětí, brát Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

v úvahu jejich věk, konkrétní okolnosti jejich pobytu v České republice i v zemi původu, jakož i míru závislosti na péči daného cizince. Nejlepší zájem dítěte neznámá, že je třeba přijmout všechny děti, kterým by se v České republice žilo lépe, nicméně je třeba jej považovat za středobod úvah a přiznat tomuto zájmu rozhodující význam“ (viz rozsudek NSS ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019-28, a v něm uvedená judikatura ESLP). V posuzované věci však podle Nejvyššího správního soudu převažuje zájem státu na zajištění veřejného pořádku s ohledem na kriminální historii stěžovatele, což vystihl jak žalovaný tak i krajský soud. Rozhodnutím žalovaného navíc nebyl stěžovateli zakázán další pobyt na území České republiky, ale bylo mu pouze odebráno nejvyšší pobytové oprávnění.“ Požadavky uvedeného judikátu byly dle soudu zcela naplněny, když žalovaný se zabýval zájmy žalobcových dětí, ale s ohledem na dlouhotrvající odsouzení žalobce k výkonu trestu odnětí svobody a charakter spáchané trestné činnosti dospěl k závěru, že zájem nezletilých dětí nemůže převládnout nad zájmem na ochraně společnosti. V tomto směru pak soud okazuje stejně jako žalovaný na rozsudek nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2022, č. j. 2 Azs 230/2021-37, kde je mimo jiné uvedeno: „Není představitelné, aby u tak závažného narušování veřejného pořádku, jehož se dopustil stěžovatel, byla státu odňata možnost na to reagovat správním vyhoštěním cizince jen proto, že ten v ČR založil rodinu. V takovém případě by cizinci založením rodiny v ČR vznikla faktická imunita proti pořádkovým opatřením cizineckého práva a státu byla vzata možnost prostředky cizineckého práva regulovat pobyt cizinců na území v případech, kdy tito závažně narušují veřejný pořádek. Tím by byl smysl a účel příslušných pravidel cizineckého práva vyprázdněn, což je nepřijatelné.“

36. K poukazu na nemožnost žalobce získat v České republice jiné pobytové oprávnění, a to i s přihlédnutím k § 56 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, který pro udělení dlouhodobého víza vyžaduje trestní zachovalost cizince, soud uvádí, že v případě žalobce není vyloučeno získání dlouhodobého víza po zahlazení odsouzení. Do té doby může žalobce k návštěvám rodiny využívat krátkodobých víz do 90 dní, případně rodina může navštěvovat žalobce v zemi jeho původu, případně tam mohou vysídlit i natrvalo. Ani s přihlédnutím k těmto komplikacím nepovažuje soud s ohledem na závažnost žalobcem spáchané úmyslné trestné činnosti žalobou napadené rozhodnutí za nepřiměřené.
37. Vzhledem k výše uvedenému soud dospěl k závěru, že námitky žalobce týkající se nedostatečného posouzení přiměřenosti rozhodnutí s ohledem a jeho zásah do soukromého a rodinného života žalobce, porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně základních práv a lidských svobod, Úmluvy o právech dítěte a § 174a zákona o pobytu cizinců jsou nedůvodné a rozhodnutí je plným rozsahu přezkoumatelné.
38. Soud rovněž dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí obsahuje veškeré náležitosti dle § 68 odst. 3 správního řádu, byl dostatečně zjištěn rozhodný skutkový stav ve smyslu § 3 správního řádu a nedošlo k porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. K porušení § 89 odst. 2 správního řádu nemohlo dojít, neboť řízení bylo před správním orgánem v souladu s právní úpravou pouze jednostupňové.
39. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybeních žalovaného neshledal důvodným. Soud tedy vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
40. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 13. května 2024

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.